

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. II. Aspectus sanctissimæ Virginis, lactentis Infantem Jesum, emollit
corda durissima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ARGUMENTUM.

*Aspectus Sanctissimæ Virginis lactantis Infantem
JESUM emollit Corda durissima.*

ARTICULUS II.

Intueor, inquit nobis, in gremio Virginis Nutricis adimpletum ardentissimum totius naturæ humanæ desiderium, quodd nobis insinuat hęc Sacri Epithamij verbis: *Quis mihi docet fratrem meum, sugentem ubera matris meæ, ut inveniam te foris, & deosculer te? O Fratres mei, quantum luminis afferunt hęc verba menti meæ! Et quàm affectuosa ac plena amoris accendunt & excitant sensa in corde meo!*

Loquantur mihi illa de Fratre, quem habui, quemque non cognovi. Quis det te fratrem meum: Et fides docet me, hunc Fratrem esse proprium Filium Patris mei cœlestis; ipse est Frater meus, de hoc certus sum, eòquod ipsemet agnoscat me pro Fratre suo, meque ita nuncupate dignetur: Nuntiare fratribus meis; ipse me adhibet sicut fratrem suum, eòquod ipsemet me doceat appellare Patrem suum cœlestem, Patrem meum, non minus quàm ipse sic nominet illum: Cum oratis, dicite, Pater noster, qui es in cœlis. Sed nihil de hoc noveram, quamdiu absconditus manebat in adorando sanctuario sinûs Patris sui

cœlestis: Ut ostenderet se mihi, oportuit exire ipsum e profundâ abyssu Nativitatis suæ æternæ, ad exponendum se oculis meis.

O mi amabilis Frater! ergò tandem invenio te foris, te igitur vi-
Deo sugentem ubera Matris meæ: Procul dubio totus exsatiatus es, sugendo illa Patris tui cœlestis ubera, qui nutrit te propriâ vitâ suâ, ipse semper id fecit, is nunquam incepit, & nunquam id finiet. Hem, quæso, egredere ex bonitate, veni consolatum fratres tuos, ostende te nobis; Et fac te videam, sugentem ubera Matris meæ: Ita, tu egressus es, ut venires ad nos invenio te foris; video sugentem de ubera divinæ Matris tuæ; ecce ad impletum desiderium meum; & idèò tantum experior dulcedinis, dicendo & sapius repetendo hęc verba, ut mallem illa exarata circumferre in corde meo, quàm inscripta videre huic sacello: VIRGINI NUTRICI.

Sed dum illa repeto & revolve in mente meâ, felicior me invenio, quàm me esse credebam, eòquod ipsa ostendant mihi, non solum habere me Deum ceu Fratrem

Affectus te-
aeri & de-
voti.

Obligamur
Sanctissimæ
Virgini,
quod mon-
straverit
nobis Fra-
trem

S S S ;

fratrem nostrum
Natum ma-
jorem JE-
sum Chri-
stum,

Sanctissima
Virgo est
nostra Ma-
ter juxta
verba scri-
pturæ,

fratrem, sed etiam adorandi; hujus Fratris Matrem esse etiam Matrem meam, Nonne enim, ut de hoc certus sum, sacra Scriptura, hæc ori meo inserit verba: *Sugentem ubera Matris meæ?* Nonne aptius fuisset locuta, si dixisset: Ah videam sugentem te ubera Matris tuæ! ut quid accendit in me desiderium aspiciendi ipsum sugentem lac ex uberibus Matris meæ, nisi ut declaret mihi, eam, quæ lactat illum, velut Mater ipsius, esse etiam Matrem meam! O solatium! Ita ipsa est verè Mater ejus, eò quòd produxerit ipsum in utero suo, ex propria substantiâ suâ, ipsùmque nutriat lacte uberum suorum; est propria Mater ipsius, de hoc dubitare non possum; verum est etiam mea, eò quòd Spiritus Sanctus, qui est ipsa veritas, ita me illam vult appellare: *Sugentem ubera Matris meæ:* O superabundans gaudium animæ meæ? O gloriam inestimabilem, si ipsam bene perspectam haberem! Habeo igitur pro Patre Deum immortalem; habeo pro Fratre Deum. Hominem; Et pro Matre habeo Matrem Dei: Et adhuc quæras, cur tantæ sim ebrius dulcedinis torrente ex aspectu Virginis Nutricis?

Neque id satis est; siquidem ut majus incrementum mea sumat felicitas, & omnia mea perfectè compleantur desideria, Spiritus Sanctus aspirare me jubet ad jucundissimam

hanc cum ipso familiaritatem, ut dum video adorandum hunc Fratrem in gremio Matris suæ lactantis illum, mihi liceat ipsum amplecti, ipsam deosculari, ipsum constringere brachijs meis, ipsum admoveere, & quasi agglutinare pectori meo: Inveniam te foris, ut deosculor te. Et hæc dicens extendebat brachia, suumque nudabat pectus; exæstuabat ipsius facies, ipsique oculi diffundere videbantur aquam non minùs quam ignem, ac si jam reipsâ magnâ hæc potiretur felicitate.

Sed, mi Pater, liceat mihi tibi dicere, quòd multum sanè sit, si aspirare ad hoc quis audeat, & plùs adhuc, si id sibi arroget ac prætentat. Videntur sæpissimè infantes in sinu matrum suarum, sua advenientibus potrigere brachia, ipsorum jucundè excipere basia, blandimenta, lenocinia, & nullâ ex eo Matres afficiuntur vel molestiâ, vel fastidio; sed Filius DEI, sed Mater DEI: An unquam sat timoris, sat reverentiæ exhiberi possit, ipsis? Nonne coram adoranda ipsorum Majestate provolvère se potius deberent omnes in terram, imò ad nihili centum sese deprimere?

Quid inquis, reposuit sanctus Abbas, altiori voce, & velut novo quodam accensus zelo; haud me latet, requiri reverentiam; sed an limites statuere quis vellet amoris parvi hujus Infantis erga animas

nostras, quas redimere venit sui pretio sanguinis, vel amori animarum nostrarum erga ipsum, qui magis nos amat propriâ suâ vitâ? Probè novi Matrem & Filium, summâ non tantum resurgere Majestate, sed ipsas supremas Majestates esse, nosque non nisi minimos terræ vermiculos; verùm ubi dominatur amor, summorum is deprimit Majestatem Monarcharum, & rerum minimarum attollit exilitatem. Nonne videmus, quòd in instanti, quo divinus amor descendere fecit infinitam, magnitudinem Dei, usque ad parvitatem hominis, is hominis parvitatem exaltaverit usque ad infinitam magnitudinem Dei? Nonne exploratum habemus per tot exempla, quæ leguntur in historijs & vitis Sanctorum, quòd Infans JESUS se sæpius communicaverit eis tanto cum gaudio, ut volare videretur in ipsorum brachia, ut ipsis blandiretur, illòsque sibi blandiri permitteret, tam tenero, tamque vehementi cum amore, ut impetus, quo abripiebantur, dissolveret ipsorum animas à corporibus ipsique illicò cessassent fati, nisi Infans JESUS, qui ipsos suis obzuebat favoribus, si ita loqui licet, confirmasset, ipsorum infirmitatem.

Spargitur hoc de sancto Bernardo; asseritur de seraphico Patre sancto Francisco, & Beato Felice Ordinis sui Religioso; depingitur

plerùmque sanctus Antonius de Paduâ cum Infante JESU, è collo ipsius pendulo: Plures eximij Auctores scripserunt, quòd soror quædam ex ordine sancti Dominici, cui nomen Bonaventuræ, accepit in nocte Natalis Domini, è manibus sanctissimæ Virginis Infantem JESUM in brachia sua, isque permiserit ab ipsâ se peti badiis, demulceri blanditijs, pro suo arbitrio, per horam integram: Evulgatur idipsum de Beatâ Columbâ ejusdem Ordinis religiosâ: Dicitur etiam de . . . . .

Recensere adhuc volebat nobis longam ejusmodi seriem, sed interpellavi ipsum. An credis ergò mi Pater omnes historias, velut veritates ineffabiles? Probè novi, charitatem facilè omnia credere: *Charitas omnia credit*: Et non nisi è cordis duritie proficisci, nil credere velle, quamvis res sint fidei, quæ sunt certissimæ. Fateor quidem, omnibus ijs, quæ recensentur in fastis Sanctorum, inurendam non esse notam fabularum; nec hâc onerandos injuriâ omnes Historicos, quòd mendaces sint & deceptores, nihilque ex omnibus, quæ dicunt, esse verum: id namque foret peccare non solum contra sanam mentem, sed etiam contra pietatem, quæ nunquam non magnos haurit profectus ex eo, quòd facilem adhibeat fidem ijs, quæ suâ non careat verisimilitudine.

Ni:

e. Ad Corinthi, 13.

Affectus
magis
mociis, &
magis re-
verentie
etga infan-
tem JESU.

hinc se-
pente de-
bit reve-
rentiam,

Contra il-
los qui dif-
ficulter cre-
dunt favo-
res, quos
Deus exhi-
bet bonis
animabus.

Nihilominus plurimos reperire est, qui ejusmodi credulitatem arguant levitatis, quique, cum vulgo accenseri nolint ex arrogantia, consulto difficiles se exhibent in credendo: Examinant ipsi omnia tam strictè, tantaque cum severitate judicant de omnibus, ut si minimum quid inveniant, quod ab ipsorum alienum sit opinione, omnia vertant in contemptum & exhibilent: audias ipsos dicere fastidiosè & fastuosè: Ita, credibile est, Sanctissimam Virginem hâc ratione, illorum pluribus suum dixeram Filium; illam, quæ cum ipso est in caelo, descensuram eo no-

mine in terram, ut ipsos demulcent hâc oblectatione; & JESUM Christum, qui tanto jam tempore suæ reliquit infirmitates infantie, has consulto resumpturum, ut illorum satisfaciat desiderio, quod exasnuant, blandiendi sibi? Somnia hæc sunt mentis infirmæ, quæ loco apud sapientes sunt nullo; nullius sanè vel exigui arguitur iudicij, si quis non videat, plus imaginationis suis omnibus inesse, quam veritatis: Et ex hoc desumunt ansam despiciendi devotionem, omnibusque vitis bonis asfricandi notam levitatis.

ARGUMENTUM.

Infans JESUS indes mirum in modum blanditur nobis, verum nos illud non asfirmamus.

ARTICULUS III.

Hæc instantia, quam credulam rationi satis congruam, ita irritavit nostrum bonum senem, ut subito assurgens, totusque inusitato abreptus zelo, tanto cum ardore locutus sit nobis, quo ipsammet confundere potuisset impietatem: Itane tantâ pervicaciâ obdurent mentem impij, ut nihil, nisi quod sibi placuerit, velint credere? an velut illusiones aspiciant favores, quos Deus exhibet animabus sibi fidelibus? Non miror, proscindi nos ab illis cavillationibus & sarcasmis, cum

illos non capere, multo minus adhuc, experiri possint: Sed quid dicent ad favores absque comparatione adhuc majores, & familiaritates magis adhuc singulares, quibus indes nos prosequitur Unigenitus Sanctissimæ Virginis Filius, usque tantæ certitudinis, ut nullus, nisi hæreticus vel Atheus negare fidem illis possit?

Nonne ipsemet in personâ dat se nobis quotidie in sacrâ Communione? Nonne assumit statum, ubi longè adhuc minor, quàm in suâ infantia, apparet nobis; & quam-

vis